

TEMNÝ
NADPŘÍROZENÝ
THRILLER

NOELLE W. IHLI

VYŽÁDEJTE SI
ANDREU

KDYŽ SE MRTVÍ SPOJÍ, VRAH NEMÁ ŠANCI

**VYŽÁDEJTE SI
ANDREU**

ASK FOR ANDREA

Copyright © 2022 by Noelle W. Ihli

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2024

Cover © Dark Crayon, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5081-8 (pdf)

VYŽÁDEJTE SI **ANDREU**

NOELLE W. IHLI

přeložil Petr Kovács

VENDETA

Nateovi.

*Budu Tě i po smrti strašit
(ale jenom proto, že Tě miluju).*

1. MEGAN

POHOŘÍ OQUIRRH, UTAH

PŘED ROKEM

Navzdory útočnickově drtivé váze mi můj mozek ječivě sděloval, ať utíkám.

Utíkej, dožadoval se, zatímco mi *on* zadýchaně utahoval šátek – můj šátek – stále pevněji kolem krku.

Místo toho jsem jen ztuhle ležela jako myš pod kočičí tlapou, dokud sevření i bolest náhle nepovolily.

Když se zvedl, ještě pár vteřin se na mě díval a pak se znechuceně ušklíbl. Dýchal ztěžka. Jeho bledá tvář se nade mnou vznášela ve tmě, ale výrazné mateřské znaménko jsem přesto nemohla přehlédnout.

Pustil zeleno-růžový šátek a ten se bezvládně snesl k zemi vedle mě.

Utíkej, zakřičel znovu můj mozek. *UTÍKEJ!*

Pořád jsem se nedokázala pohnout. Ani jsem nemrkla.

Otočil se k autu, které riskantně zaparkoval na krajnici rozježděné polní cesty.

Nechtěla jsem si ani představit, co má v kufru. Pokud se ale nepohnu, už brzy to zjistím. To mi bylo jasné.

A tak jsem se konečně rozběhla a vrhla se mezi neda-
léké borovice, které mi nabízely úkryt a možná i bezpečí.

Klopýtala jsem po strmém břehu ke korytu vyschlého potoka, hnala se vpřed a modlila se, abych neztratila rovnováhu a nezřítla se dolů. Bolest zhmožděného krku byla najednou pryč.

Netušila jsem, co je přede mnou. Chápala jsem jen tolik, že se musím dostat co nejdál od dokonale modré Kii Sorento. A především pak od uhlazeného a sladce hovořícího krasavce, jenž ji řídil. Když jsem o svém nadcházejícím rande říkala Sharese, nazvala jsem ho *Jehlou*. Protože mi v přehršli nabídek na seznamce MatchStrike připadal mezi rozvedenými táty s dětmi, uvízlými ve složitém systému střídavé péče, a namakanými týpký z posiloven jako jehla v kupce sena.

Jimmy byl prostě jiný. Měl temně jantarové oči, krátké strniště vousů, ostře řezanou čelist a vlasy na pěšinku. Vlastně působil jako věrná kopie Chrise Hemswortha.

Když jsem ukázala Sharese jeho fotku, doslova vypískla nadšením.

Já pro jistotu svá očekávání krotila. Nebyla jsem na internetových seznamkách žádný nováček. Uberem jsem se nechala po práci dovézt do restaurace U Grácie v Salt Lake City, kde jsem se konečně měla setkat s úchylným dvojčetem Chrise Hemswortha. Dokonce jsem ještě Sharese cestou poslala textovku: *Za hodinu mi zavolej, abych se mohla zdekovat, ano?* Odpověď přišla prakticky obratem. *Obě přece víme, jak seš vyprahlá.* Obrátila jsem oči v sloup. Na displeji se objevily další tečky. Sharesa ještě něco psala. *Dám ti tři.*

V kóji restaurace jsme si povídali až do posledního zvonění v jedenáct. Odskočila jsem si na záchod a napsala Sharese, že žádnou záchranu nebudu nakonec potřebovat.

Odpověděla okamžitě. *Vážně vyprahlááá.*

Umyla jsem si ruce a zaujal mě kus papíru přilepený na zrcadle. „Máte rande, které se nevyvíjí zrovna nejlíp?

Necítíte se v bezpečí nebo jste jen trochu nesvá? Vyžádejte si na baru Andreu. Dostaneme vás bezpečně domů.“ Usmála jsem se a osušila si ruce, vděčná, že tohle opravdu není můj případ. Ne dnes večer. Ne s ním.

Přestala jsem si prohlížet leták a místo toho jsem se zaměřila na svůj odraz v zrcadle. Než jsem vyrazila na rande, dala jsem si práci s vlasy. Normálně si je nechávám volně padat na záda, ale dnes jsem jim věnovala o trochu víc času. Nakadeřila jsem si je do vln, které se ve vnitřním osvětlení restaurace třpytily jako načechraný zlatý vodopád. Znovu jsem si nanesla sytě růžovou rtěnku, která se již za roky, co ji používám, stala mým typickým doplňkem, přitiskla jsem rty k sobě a přemýšlela, jestli mě později políbí.

Za celý večer jsem vypila dvě piva. Ani náhodou tolik, abych se mohla opít. Jen jsem se příjemně uvolnila. Protože Jimmy rozhodně nevypadal jako úchylný bratranec Chrise Hemswortha. Byl pozorný a zábavný. Dokonce i to velké mateřské znaménko na tváři mu slušelo a dělalo ho ještě přitažlivějším.

Pil zázvorovou limonádu, ale to mě nemohlo rozhodit. Žiju koneckonců v Utahu.

Jako poslední si pamatuju, že mi bylo najednou trochu teplo. A připadala jsem si opravdu, ale opravdu šťastná. Sytě světlo módních lustrů nazývaných „sputnik“ mi náhle přišlo rozmazané, jako by každá z koulí kolem sebe vrhala malou auru. Když potom navrhl, že mě odveze domů, abych nemusela v té zimě čekat na Uber, ani na chvíli jsem neváhala.

Sedačky v autě měly pomačkané papírové potahy, jako by je právě někdo vyčistil. To bylo to poslední, co jsem si vybavila, když jsem se později probudila a kolem krku mě svíraly jeho ruce a můj šátek. Hřejivá světla restaurace byla ta tam a místo nich jsem vnímala pouze bodavé jehličky borovic, hlinu ve vlasech a mrznoucí, temný noční vzduch.

Pár vteřin jsem si nedokázala vzpomenout, co se vlastně děje. Nedokázala jsem vykřiknout. Nemohla jsem se pohnout. Nebyla jsem ani schopná poznat, kde vlastně jsem. Cítila jsem jen to, že mě všechno bolí.

Pak jsem nad sebou spatřila jeho blýskající se oči a oparem nevědomí ke mně pronikly vzpomínky na rande. Ty oči už nebyly příjemně hřejivé, ba ani jantarově zbarvené jako u Grácie. Číšel z nich chlad. Byly vyvalené a plné zuřivosti.

Vybavila jsem si i lístek na záchodě. *Vyžádejte si na baru Andreu.*

Andrea mi teď rozhodně nepomůže. To už nemůže nikdo.

Utíkala jsem rychleji, než jsem kdy v životě běžela. Zapomněla jsem na dunění v hlavě a v hrudi i na zničující tlak šátku, který mi ještě před chvílí svíral krk.

Bylo mi jedno, kam se ženu. Hlavní bylo utéct co nejdál, i kdybych se měla ztratit v neznámém lese.

Už jsem byla téměř na mělkém, kamenitém dně vyschlého potoka a zdálo se mi, že na mě někdo volá. Přišlo mi to jako ženský hlas.

Ignorovala jsem ho a běžela dál.

Nepronásledoval mě.

Nepotřeboval to.

Protože když jsem se konečně zastavila, k mému úžasu mi došlo, že vůbec nemám problém s dechem.

Úžas se stejně rychle proměnil v děs.

Nebyla jsem zadýchaná, protože jsem nedýchala vůbec.

2. BRECIA

BOULDER, COLORADO

PŘED DVĚMA ROKY

To, že jsem mrtvá, mi došlo úplně stejně, jako když si uvědomíte, že se vám něco zdálo. Jen asi obráceně. Protože tenhle hnusný sen byl skutečnost.

Nejprve jsem nevěděla, že se to stalo. Ještě několik vteřin ne. Až když jsem se postavila – a moje tělo zůstalo ležet. Podívala jsem se na svoje měkoučké pyžamo ze šambré látky, do něhož jsem se převlékla, když jsem přišla z práce. Teď bylo celé mokré a špinavé. Jednu pantofli jsem měla skopnutou, takže byl vidět oloupaný broskvový lak na nehty na mých bosých nohách. Dlouhé, tmavé vlasy jsem měla potřísněné čímisi ještě tmavším a lepkavým. Najednou jsem přestala cítit bušení v hlavě i děsivý tlak, který mi svíral hrdlo.

Také on se na mě díval. Tedy ne na *mě*. Na moje tělo. Na moje nehybné, krví podlité, oříškově hnědé oči. Dýchal ztěžka, bez výrazu, v rukou stále svíral prodlužovačku.

Na tváři měl vousy ve stylu Joaquina Phoenixe, které mu úhledně – ale ne zcela – zakrývaly tmavé mateřské znaménko na líci. Vypadal díky nim o deset let starší, než když jsem ho viděla naposled. Pokud by stejné vousy měl i tenkrát,

nejspíš bych s ním na rande nikdy nešla. Nechápejte mě špatně: jednodenní strniště mě klidně dostane do kolen, ale tohle bylo plnohodnotné vrabčí hnízdo. Srazilo ho z pohodlné devítky na solidní trojku.

Před rokem jsme spolu chodili přesně týden. Jak to vím? Protože se ho dotklo, že jsem naše „týdenní výročí“ strávila s kamarádkami. Nechápala jsem, co mu na tom tak vadí. Lanelle měla narozeniny. A jak jsem řekla – chodili jsme spolu *přesně týden*. Přesto jsem nemluvila o nikom jiném než o něm. Od posledního rozchodu před rokem jsem tehdy s nikým nerandila a bylo příjemné moci zase říkat, že mám „kluka“. Dělal mi dobře odpovídat nad margaritami na všechny ty šťavnaté otázky kámošek zvědavých na to, jak líbá (skvěle), jestli je dobrý v posteli (nevím, jsme spolu teprve týden), jak jsme se seznámili. Tady jsem trochu mlžila. Nechtěla jsem se zrovna chlubit tím, že už jsem byla tak zoufalá, že jsem si vytvořila profil na seznamce. Dávala jsem tedy spíš vyhýbavé odpovědi, ale rozhodla jsem se, že když nám vztah vydrží, půjdu s pravdou ven.

Když jsme po oslavě Lanelleniných narozenin vycházely z restaurace, narazila jsem na něj hned za dveřmi. Nevěděla jsem, co si mám myslet. Usmál se na mě tím svým sladkým úsměvem a choval se, jako by to byla ta největší náhoda pod sluncem. Tak jsem to také sehrála s Lanelle a kamarádkami. Bylo na nich poznat, že se jim opravdu líbí, že jsem si vybrala dobře. Potlačila jsem tedy nepříjemný pocit v útrobach a snažila se vzpomenout, jestli jsem se před ním zmiňovala, do které restaurace půjdeme. Byla jsem si téměř jistá že ne.

Nechala jsem ho, aby mě odvezl domů, přestože to znamenalo, že musím své auto nechat na parkovišti před restaurací. Ze začátku vypadal opravdu šťastně, že jsme opět spolu. Když jsem se ho ale ptala, s kým se měl v restauraci

sejít, pokusil se odpovědi vyhnout. Tak jsem se zeptala znovu. A v tu chvíli vybuchl.

Pořád dokola mi předhazoval, že jsem dala přednost kamarádkám. Potom ještě přidal tvrzení, že jsem ani nevypadala ráda, že ho zase vidím.

Později večer jsem mu poslala textovku, že bychom se měli rozejít. Okamžitě mi volal nazpět. Když jsem mu nezvedla telefon, zkoušel to znovu a znovu. Přepnula jsem telefon do režimu letadla a šla spát. V hlavě jsem ale pořád cítila vypité margarity a litovala jsem, že jsem o něm holkám řekla zbytečně brzy.

Ráno na mě čekalo dvacet dva textových zpráv. Nejprve byly opravdu sladké. Včera měl příšerný den a moc rád by mě znovu viděl. Chápal, proč se zlobím. Nedala bych mu ještě jednu šanci? V poslední zprávě už jsem ale byla tlustá mrcha. Tlustá mrcha, která jenom plýtvala jeho časem. Sotva jsem tu poslední zprávu dočetla, přišla další. Poznal, že jsem si jeho vzkazy přečetla a chtěl vědět, proč mu neodpovídám. Marnila jsem jeho čas, zlomila mu srdce, a teď mi ani nestojí za odpověď.

Zprávy přicházely ještě tři dny, přestože jsem na žádnou z nich nereagovala. Nakonec jsem si jeho číslo zablokovala a nahlásila jeho profil seznamce. Doufala jsem, že tím ušetřím dalším holkám problémy.

Když pak zprávy přestaly konečně chodit, plus minus jsem ho pustila z hlavy.

Vymalovala jsem si svou polovinu dvojdomku, pořídila si nový nábytek, našla si novou práci za víc peněz. Nechala jsem si udělat ofinu a melír a po několika dalších pokusech na seznamce, při nichž se mi přihlásili pouze týpci, kteří neprošli ani před druhé rande, jsem svůj profil definitivně vymazala. A adoptovala jsem si kočku: divocha jménem Frank.

Když jsem tedy jen v pyžamu vynášela onoho večera koš, byl tím posledním člověkem, kterého bych čekala, že potkám.

S těmi příšernými vousy jsem ho nejprve ani nepoznala. Postával tam téměř ledabyle, jako by to byla opět pouhá náhoda. Stejně jako tenkrát před restaurací. Až na to, že teď stál na mém vlastním dvoře. Za mým plotem.

Málem jsem vykřikla. Vzpamatovala jsem se až v okamžiku, kdy jsem poznala jeho oči. Vlastně se mi trochu ulevilo, že to není někdo úplně cizí.

Pak jsem se naštvala. Už to byl *celý* rok. Co si to, *kurva*, myslí, že se tady z ničeho nic zjeví? Ví vůbec, jak mě vyděsil? A to si vážně myslí, že ho vezmu zpátky?

A v tom okamžiku vytáhl tu prodlužovačku. *Moji* prodlužovačku. Poznala jsem ji, když se ke mně pomalým krokem blížil. Nechala jsem ji venku po Vánocích, když jsem uklízela světelné řetězy, které jsem se konečně přinutila rozvěsit.

Pokud vás to zajímá, tak uškrtit někoho zabere docela dost času. Kdysi jsem to slyšela někde na kabelovce. Mohu vás ujistit, že když jste ten, koho škrtí, trvá to ještě déle. Hrdlo jsem měla jako v ohni. Hlavu také. A stejně tak hrud'. Dokonce i oči mě pálily tak, že jsem myslela, že hoří. Nedomázala jsem ze sebe vydat ani hlásek. Z očí se mi řinuly slzy, takže jsem vůbec nic neviděla.

Myslím, že i jemu to přišlo strašně dlouhé, protože nakonec mi praštil spánkem o obručník. Potom mi všechno zmizelo ve tmě. Nesnesitelný oheň byl náhle pryč a s ním i studený noční vzduch, přestala jsem vnímat mokrou, drsnou dlažbu pod sebou.

Když jsem spatřila, no, pořád nevím, jak to nazvat – svou duši? Svého ducha? Svou ozvěnu? Bylo to, jako bych se dívala na svůj odraz v zrcadle. Nevznášela jsem se ve vzduchu, nic takového, nebyla jsem průsvitná jako nějaká mlha.

Jen jsem už nebyla živá. Pořád jsem na sobě měla pyžamo a papuče, ale najednou byly zase čisté jako před několika minutami.

Jakmile mu došlo, že jsem mrtvá – což bylo asi tak minutu poté, co to došlo mně –, zmizel zadní brankou. Já zůstala stát nad svým tělem a popelnicí, kterou jsem právě vyvezla z garáže.

Vydala jsem se za ním a zjistila, že mu bez problémů stačím, což by předtím, když jsem ještě žila, nebylo zcela jistě možné. Vlastně jsem ho chytila za ruku a dívala se, jak mu moje prsty lehce spočívají na rameni. Tak nějak jsem očekávala, že projdou skrz.

Na můj dotek nijak přímo nereagoval, ale ještě zrychlil a pokračoval dál po temné příjezdové cestě a po chodníku, až ke své modré kii, kterou nechal na konci ulice.

Když otevřel dveře, skočila jsem spolu s ním dovnitř. Rozhodně jsem nemínila riskovat, že mi přibouchne dveře před nosem a pláchne.

Když jsem se dívala, jak se co nejrychleji souká do auta, pochopila jsem, že pro tu dívku, která leží s krví ve vlasech mrtvá na dlažbě, už nedokážu nic udělat. Tak jako nedokážu nic udělat pro Franka, který nejspíš stále vyspává ve velkém měkkém křesle v mé ložnici.

Dnes v noci mě nebude nikdo hledat. Nikdo si neuvědomí, že jsem pryč, natož že bych byla mrtvá. To až zítra, až nepřijdu ráno do práce. Teď mi ale nikdo nepomůže.

Než nastartoval, vytáhl balíček vlhkých hygienických ubrousků a utřel si ruce. Pečlivě. Téměř jako by si to užíval. Jako by mi těma rukama zrovna neomotal u mé popelnice kolem krku špinavou prodlužovačku a neškrtil mě, dokud jsem se nepřestala zmítat.

Myslím, že právě v tom okamžiku jsem se rozhodla, že ho budu strašit.

Zatímco řídil, prohlížela jsem si ho ze sedadla spolujezdce. Jeli jsme k němu domů a po celou dobu nespouštěl své jantarové oči – teď ve tmě černé – z vozovky před sebou. Cesta trvala asi dvacet minut.

Nebyl to ale byt, o němž mi vyprávěl před rokem – včetně historek o spolubydlícím, který nechával v kuchyni povalovat špinavé ponožky. Ne, dorazili jsme k malému cihlovému domku ze sedmdesátých let v Broomfieldu, s vypálenou žárovkou na verandě.

Šla jsem za ním po pěšině ke dveřím, kolem tříkolky převrácené v záhonu s přerostlými kytkami, kolem polonahých barbín na schodech na verandu.

Když otočil koulí na dveřích, žárovka na zápraží lehce problikla. Prošel dovnitř, zavřel za sebou dveře a nechal mě stát venku, kde jsem ještě chvíli zírala na hračky a houští azalek v záhonech, o nichž jsem s jistotou věděla, že je nesázel on.

Zjistila jsem, že dveřmi jen tak projít nemohu. Takže jsem byla ráda, že jsem se stihla protáhnout do jeho auta.

Ještě chvíli jsem postávala venku. Protože navzdory všem hororům, které jsem kdy viděla, jsem se z nich nenaučila nic užitečného o tom, jaké to je být mrtvý. Nemohla bych tou koulí otočit, když se na ni budu opravdu soustředit? Ne. Co by se stalo, kdybych začala křičet? Zkusila jsem to. Já se slyšela vcelku uspokojivě, ale soudě z reakce muže, jenž o kus dál přecházel se psem silnici, jsem byla nejspíš jediná.

Tedy, ne tak docela. Pes – malý šedý knírač – strnul uprostřed pohybu a zadíval se přímo na verandu.

Rázem jsem byla plná naděje. „Ahoj, kamaráde.“ Knírač tiše zavyl. Pak nasál čenichem vzduch a pokračoval v cestě. Jeho majitel ani na okamžik nevzhlédl od namodralého displeje svého telefonu.

Odvrátila jsem se od neužitečného psa a posadila se na verandu. Prohlížela jsem si ruce – tedy jejich odraz. Dívala jsem se, jak spočívají na odraze mých kolen. Studovala jsem, jak moje chodidla spočívají na popraskaném betonu. Sotva se ho dotýkala, jako by byla z něčeho jen o málo těžšího než vzduch.

Rázně jsem máchla po listu na podlaze a sledovala, co se stane. Pohnul se tak neznatelně, že se nedalo určit, jestli se nezachvěl jen díky proudění nočního vzduchu.

Jsi mrtvá, konstatovala jsem se vši rozhodností. *Měla bys cítit smutek*.

Když při autonehodě umřela moje oblíbená teta, trvalo dobrou hodinu, než jsem dokázala odhodit polštář popírání. Bylo to příliš silné, nedokázala jsem tu děsivou zprávu pojmout.

Pak do mě narazila jako rozjetý vlak a já měla pocit, že mi navždy vyrazila dech. Přesně tak jsem se tehdy cítila. A dnes se ta děsná věc stala mně.

Za zrnitým sklem okna kuchyně nad záhonem s azalkami se pohybovaly rozmazané stíny. Vstoupila jsem do záhonu a dívala se, jak se odrazy mých nohou pohybují mezi květy. Azalky se ani nepohnuly. *Já ano*.

Bylo by to jistě fascinující, nebýt toho, že mě právě zavraždili. Dostala jsem ale nápad. Nedokázala jsem projít zdí ani nic chytit. Měla jsem s bídou sílu nočního vzduchu. Ne větru. *Jen vzduchu*.

Chvilí jsem nad svým zjištěním přemítala a pozorovala, jak se lístky azalek komíhají v nočním vánku. Zvedla jsem ruku k nejbližší květině a shluku okvětních lístků. Pozorně jsem sledovala, jak se moje ruka protáhla, asi jako kouř, mezi dvěma fialovými květy.

To nebyl vítr: byl to vzduch. A vzduch se dostane téměř všude. To mi vnuklo nápad.

Obešla jsem dům, až jsem se dostala k boční brance. Byla zavřená. Za ní jsem viděla kus dvorku – a mezi plaňkami i jeho koše na tříděný odpad. Soustředila jsem se na vzduch mezi plaňkami a posunula jsem se vpřed.

Naprostu snadno jsem se protáhla plotem.

Můj pohled nyní padl na průlez pro kočky ve dveřích do garáže. Byl lehce pootevřený. I touto mezerou jsem prošla. Úplně bez problémů.

Uvnitř se svítilo a světlo zářivky dopadalo na úhledně uklizenou garáž s několika řadami krabic naskládanými na sebe u zdi na jedné straně. U druhé stál zaparkovaný minivan. Zběžně jsem přejela krabice pohledem. Byly označené štítky s nápisy *kuchyně*, *koupelna*, *ložnice* apod. Na horní krabici ležela hromádka štítků a lihový fix.

Pohnul se.

Zaslechla jsem za sebou cupitavé kroky a otočila se akorát včas, abych zahlédla, jak se do garáže dvířky pro kočky vřítilo malé hebké kotě.

„Ahoj, kočičko,“ pronesla jsem měkce a přísahám, že se posadilo a několik vteřin na mě upřeně zíralo, pak se přemístilo k misce s kočičím žrádlem. Přešla jsem k němu, dřepla si vedle něj a dívala se, jak jí. Vzpomněla jsem si na Franka a jeho cvrlikavé mňoukání. Teď už nejspíš škube drápy koberec dole na schodech na protest, že jsem ho dosud nenakrmila.

Věděla jsem, že nemůžu normálně plakat. Přesto jsem ale cítila známé pálení vzadu v očích a smutek, který mi sevřel útroby. Už nikdy nepohladím jeho jemné chmýří pod bradou, neuslyším jeho vrnivé předení, když se uložil vedle mě na posteli a spokojeně zavřel oči.

Smutek stále narůstal a najednou jsem uslyšela tiché prasknutí a celá garáž se rázem ocitla ve tmě.

Ztuhla jsem a poslouchala tiché chvění vlákna žárovky.

„Myslím, že tohle jsem udělala já,“ pošeptala jsem kočce, která se dál chroupavě krmila.

Kolem dveří do domu pronikaly slabé paprsky světla. Přešla jsem k nim a zevnitř ke mně dolehly tlumené hlasy.

Před hodinou mi vzal všechno, co jsem kdy měla.

Ještě jsem nevěděla, jak to udělám, ale rozhodla jsem se, že mu jeho laskavost oplatím.

3. SKYE

KUNA, IDAHO

PŘÍTOMNOST

Do bistra a kavárny Daily Grind chodíval tohle léto často. Vždy, když jsem měla směnu.

Nevadilo mi to. Vlastně jsem se na něj těšila. Dával velká dýška. Byl hezký. Jeden z mála bílých chlapů v Idahu, který se se mnou nesnažil zapříst rozhovor o tom, odkud *ve skutečnosti* jsem, ani na mě nezkoušel svoji mizernou španělštinu (já se na druhém stupni na španělštinu sice přihlásila, ale k mámině velkému rozčarování jsem se na ni přesně po roce vykašlala).

Říkal mi „Dolly“, podle trička s Dolly Parton, které jsem měla na sobě, když k nám poprvé přišel na horkou čokoládu. Kávu si nedával nikdy. Pokaždé jen čokoládu. To bylo trochu neobvyklé, takže jsem si jeho objednávku zapamatovala. Začala jsem mu na šálek malovat malého smajlíka. Hned vedle jeho jména. *James*.

„Dík, Dolly,“ poděkoval pokaždé s úsměvem, který mi vhněl ruměnec do tváře. Takže jsem vždy zamumlala něco hodně trapného a otočila se, abych se věnovala další objednávce. Nespouštěl ze mě své jantarové oči – přísahám, že vypadaly jako temné, tekuté zlato –, zatímco já předstírala, že jsem si ničeho nevšimla.

Můj nadřízený Ken si mě kvůli němu čas od času dobíral a říkal, ať mu příště místo smajlíka napíšu rovnou telefonní číslo. „Ten frajer s tou horkou čokoládou, co vypadá jako Chris Hemsworth, s tebou těžce flirtuje,“ konstatoval a povytáhl obočí. „Teď je to na tobě, buchtíčko.“

Málem jsem jeho radu vyslyšela. Docela dost jsem o tom přemýšlela, zatímco jsem opékala bagel pro jiného zákazníka nebo přidávala do frappuccina přesně pět a půl dávek karamelového sirupu. Bylo mi trapné přiznat – byť jen sama sobě –, že jsem ještě nikdy neměla opravdové rande, natož abych k němu já sama udělala první krok. Celou dobu jsem si ale namlouvala, že vysoká je přesně to místo, kde s randěním začít. Až na ni na podzim nastoupím, jako zázrakem ze sebe s překročením jejího prahu sklepu svoji chorobnou plachost.

Toho léta nebylo nijak nezvyklé vídat ho i třikrát nebo čtyřikrát týdně, jenže pár týdnů předtím, než jsem měla vyrazit na univerzitu, najednou chodit přestal. Připadala jsem si kvůli tomu divně. Jako bych zmeškala nějakou šanci či co. Pracovala jsem a v duchu jsem si představovala jeho tvář, plná roztouženého smutku z toho, že ho možná už nikdy neuvidím. Byl o hodně starší než já, odhadovala jsem, že mu potáhne na třicítku. Jenže vypadal vážně skvěle, s těma svýma karamelovýma očima, tmavými vlasy a dramaticky působícím mateřským znaménkem – jako nějaká celebrita, že mi to vůbec nevadilo.

Takže když se můj poslední den v práci před odjezdem z ničeho nic zase objevil a se širokým úsměvem si objednal jako obvykle, brala jsem to téměř jako osud. Cítila jsem, jak rudnu, a snažila jsem se přesvědčit sebe samu, ať mu na jeho polystyrenový kelímek s čokoládou opravdu přidám i své telefonní číslo. Podle všeho jsem si namlouvala, že by to byla jen taková rozcvička. Abych si dokázala, že

jsem v tomto ohledu na univerzitu připravená (což jsem nebyla). Nakonec jsem ale vyměkla. Své rozhodnutí jsem si ospravedlnila tím, že za dva dny odjízďím a že to stejně nemá cenu.

Přesto jsem ze sebe chvatně vychrlila, že tohle je můj poslední den v práci. Už mě tady nejspíš nikdy nezastihne. Zatvářil se opravdu zklamaně a pak pokrčil rameny. „Ale budete mi chybět, Dolly.“

Zrudla jsem ještě víc a tak dlouho jsem předstírala, že kávovar na espresso má poruchu, dokud konečně neodešel. *Blbko*, zaklela jsem v duchu a použila první sprosté slovo, které mě napadlo.

Dokončila jsem směnu a odevzdala zástěru i jmenovku se svým jménem. Objala jsem Kena a slíbila mu, že si napíšeme. Pak jsem zamířila na zastávku autobusu. Protože jsem vynechala oběd a už jsem doslova padala hladem, chystala jsem se zrovna *odeslat* mámě textovku s plánem na večeri – plněné placky z našeho oblíbeného foodtrucu? –, a vtom jsem zahlédla, jak vedle mě zastavuje auto.

Byl to on.

Zase se na mě usmál a zdál se stejně překvapený jako já. Jako by to opravdu byla náhoda. Pak řekl: „Ahoj Dolly, nechceš svézt?“ Najednou mi tykal.

Nezaváhala jsem ani na vteřinu. Vesmír mi poskytl druhou šanci poté, co jsem promarnila tu předchozí – a všechny ostatní předtím. Bez potíží jsem potlačila varovný hlas, který se kdesi vevnitř tiše ozval a zajímal se, proč se ještě dvě hodiny poté, co jsme se rozloučili, motá kolem ospalého nákupního centra, kde bylo naše bistro.

„Jistě, proč ne?“ odpověděla jsem a těšilo mě, jak klidně a bezstarostně můj hlas zněl, přestože jsem cítila, jak se mi rozbušilo srdce. *O nic přece nejde*, snažila jsem se přesvědčit sebe samu. *Není to tak, že ho vůbec neznáš*. Uhladila

jsem si vlasy, které jsem měla po směně vždy hodně roz-
cuchané.

Pak jsem nasedla do modré Kii Sorento a zapnula si bezpečnostní pás.

„Nechceš se nejdřív najíst?“ zeptal se. Srdce zvolnilo svůj děsivý tlukot.

„Určitě. Mám hrozný hlad,“ odpověděla jsem a cítila, jak zase rudnu, když jsem mu zavadila pohledem o jeho mateřské znaménko. Tohle už bylo opravdové rande. Nemohla jsem se dočkat, až to napíšu Kenovi. Bude na mě *tak* hrdý!

Usmál se. „V tom případě tě vezmu do své oblíbené restaurace. Je to trochu z ruky, ale určitě to stojí za to. Nevadí?“

Varovný hlas v mé hlavě se znovu přihlásil. V Kuně jsem strávila celý život a není tu příliš míst, kde bych nebyla. Obzvlášť když přišlo na jídlo. „Jak se jmenuje?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Uvidíš.“

Pokračovali jsme v jízdě a on mi kladl jednu otázku za druhou. O mojí rodině. Jestli jsem byla někdy v Salvádoru (jednou, když jsem byla ještě hodně malá). Jakou hudbu ráda poslouchám. Co chci studovat. Jestli jsem ranní ptáče, nebo spíš sova. Otázka za otázkou, jako bych byla ten nejzajímavější člověk pod sluncem. A všechny s tím jeho úsměvem. A kradmými pohledy, když odbočil na dálnici na Boise.

Pomalu jsem se uklidňovala. Do Boise to byla půlhodina jízdy, ale bylo tam víc restaurací.

Soustředila jsem se na to, co říkám, a snažila se užívat si čas po jeho boku. Vyprávěl mi o jednom ze svých spolubydlících, který na poslední párty pořídil jenom pětilitrový džbán místo štěněte s chlazením a pípou. Zasmála jsem se, i když jsem vlastně nevěděla, v čem je rozdíl, ale k tomu

jsem se nepřiznala. Na takové večírky už mi přišel trochu starý, ale co já vím?

O pět minut později nahodil blinkr a sjel z dálnice. Podívala jsem se na ceduli. Blacks Creek. Silnice z Kuny na Moru. Sevřel se mi žaludek. Nevzrušeně pokračoval ve vyprávění. Po cestě na Blacks Creek jsem už jednou jela. Na túru. Pokud jsem si pamatovala, tímhle směrem žádné restaurace nebyly. Jenom kopce a kaňony.

Nepříjemný pocit v žaludku stoupal. „Je tohle ten správný výjezd?“ zeptala jsem se co nejklidněji. Pořád jsem měla strach, že všechno pokazím. Že se ho dotknu. Zklamu ho. Prozradím, že jsem ještě malá holka, která nikdy nebyla na rande ani se s nikým nelíbala. Že Ken – jenže ten měl přítele – byl jediný kluk, s nímž jsem strávila alespoň trochu času.

„Opravdu jsi ještě nikdy nebyla U Moe?“ s výrazem upřímného překvapení se na mě podíval. „A to tady žiješ celý život?“ Střelil po mně pobaveným pohledem a já mu uvěřila.

„U Moe?“ blafovala jsem. „Jasně, tam jsem se chtěla vždycky podívat.“ Polkla jsem a vytáhla jsem z kapsy bundy telefon. „Jen napíšu mámě, aby věděla. Slíbila jsem jí, že dnes přijdu brzy.“

Jakmile jsem to dořekla, podívala jsem se na displej, na kterém nebyla ani jedna čárka.

Držela jsem prst nad ikonou pro zprávy a znovu si četla máminu poslední zprávu *Te quiero, mi'ja* – miluji Tě.

Nepříjemný pocit se vrátil. A když jsem zase zvedla hlavu, viděla jsem, že se na mě dívá. Vyloudila jsem na tváři falešný úsměv.

Tvářil se v pohodě. „Pár kiláků teď není signál, ale hned za kopcem budeš mít tři čárky. Úplně v klidu. Mám ti tam zastavit, abys jí napsala?“

Z náhlého přechodu z panického strachu v rychlou úlevu se mi zatočila hlava a tentokrát se mi podařil opravdový úsměv. Třeba restaurace U Moe *skutečně existuje*. Třeba bylo všechno v naprostém pořádku. Jen jsem se zbytečně stresovala. Tak jako vždycky. „Fajn,“ odtušila jsem nenuceně. „Dělala by si starosti, kdybych se neozvala.“

O pár kilometrů dál jsme najeli do zatáčky. Přímo před námi byla cedule „Ranč“ označující odbočku z hlavní silnice. Byla to jen obyčejná štěrková cesta. Znovu jsem se podívala na telefon a cítila, jak pneumatiky skřípou a hučí na nerovném, kamenitém povrchu.

Pořád žádný signál.

Promluvil, jako by mi četl myšlenky, a ukázal ven z auta. „Jestli ti stále nenaběhl signál, tam u potoka by to mělo stačit.“ Usmál se. „Zjistil jsem to úplně náhodou, když jsme se odsud jednou vraceli s Georgem a ten si potřeboval nutně odskočit.“

Lehce jsem se zasmála a vystoupila z auta. S očima upřenými na telefon jsem zamířila k potoku.

Pořád ani jedna čárka.

Nic.

A pak mě popadl zezadu. Jednou rukou mi drsně zvrátil hlavu dozadu za vlasy. Druhou mi sevřel krk a strhl mě k zemi. Dopadla jsem tvrdě na břicho, ale jediný zvuk, který jsem ze sebe dokázala vydat, bylo tlumené zachrčení, když mě koleny přišpendlil k zemi.

Pokusila jsem se křičet. Snažila jsem se kroutit, abych ho ze sebe dostala. Snažila jsem se bojovat.

Soustředila jsem se pouze na to, abych ho přinutila pus- tit můj krk.

Když jsem chodila do čtvrté třídy, chlapeček našich sousedů – jmenoval se Dewey – se utopil ve vířivce na terase za domem. Zkusil si do ní vlézt, zatímco jeho máma vařila

doma oběd, a zapadlo za ním víko. Potom jsem měla nějakou dobu problém v noci usnout. Pořád jsem musela myslet na to, jaké to pro něj asi bylo.

Utopení se pro mě stalo tou nejstrašnější smrtí, jakou jsem si dokázala představit.

Až doteď.

Nemohlo to být víc než pár minut, než jsem ztratila vědomí, ale vteřiny se nekonečně vlekly a natahovaly mou snahou – marnou snahou – ho zastavit.

Když mě konečně pohltila tma, se světlem zmizel i tlak a bolest.

Pak se světlo vrátilo a já ho stále slyšela sípat nad sebou. Pořád jsem viděla štěrku a hlínu, do níž mi tlačil obličej. Nic jsem ale necítila.

Užasle jsem shledala, že jsem se mu najednou dokázala vyprostit, odvalit se stranou.

K mému zděšení si ničeho nevšímá. Protože ta dívka s rozčuchanými vlasy od hlíny, ležící tváří k zemi, se ani nepohnula.

Viděla jsem v televizi několik pořadů o lidech s mimotělními zkušenostmi, kteří se dostali do stavu klinické smrti, z níž se nakonec probrali. Bleskově jsem si vyhodnotila, že právě to se nyní děje se mnou.

„NECH TOHO,“ zaječela jsem na něj a vrhla se proti němu.

Moje pěsti mu začaly bušit do zad silou motýlích křídel.

„Přestaň, přestaň, přestaň,“ vzlykala jsem. Věděla jsem, že mě neslyší. A nebyla jsem si ani jistá, jestli se slyším já sama.

Ta dívka na zemi – *já* – už nebojovala. Rty měla fialové jako zralá levandule. Z jednoho koutku jí vytékal dlouhý pramínek slin. Oči neměla zavřené, ale ani otevřené.

Až vzdálený zvuk dalšího auta na silnici ho nakonec přiměl, aby mě pustil. Nebylo blízko, ale okolí nenabízelo

možnost úkrytu, když nepočítám keř pelyňku a mělké koryto potoka.

Dívala jsem se, jak se zvedl, prohlédl si ruce a zamířil zpátky ke své modré kii.

Na tělo na zemi už se ani jednou nepodíval.

Zatímco o kus dál zaskřípaly na šterkové cestě pneumatiky, čekala jsem, až se to stane. Až se moje duše a moje zaprášené, nehybné tělo bez života zase spojí.

Posadila jsem se co nejbliž k tělu. „Už je pryč,“ zašeptala jsem. „Už se můžeš probudit.“

Představovala jsem si, jak vklouznou zpátky dovnitř, a ze všech sil jsem se snažila vybavit si své pocity v okamžiku, kdy se mi všechno propadlo do tmy. Lehla jsem si vedle těla a doufala jsem, že najednou zase ucítím bolest a zoufalou snahu dostat do plic trochu vzduchu. Přesně tak to přece říkali v televizi. Viděli jste sebe sama vně svého těla a pak, bum, řev a jste zase zpátky. Nebo se objevila nějaká milující bytost, která vám řekla, že ještě nenadešel váš čas setkat se s Bohem.

„Vrať se,“ šeptala jsem. Myslela jsem na mámu, která je už doma z práce a diví se, jak to, že nejsem doma dřív než ona. Proč jsem nenapsala. A kolik si dám k večeři placek.

Můj telefon ležel v prachu pode mnou. Viděla jsem z něj jen roh, vyčníval mi pod stehnem.

Tichý a nehybný.

Tak jako já.

4. MEGAN

POHOŘÍ OQUIRRH, UTAH

PŘED ROKEM

Trvalo mi celou noc, než jsem v tom temném lese našla cestu zpátky ke svému tělu.

Miniaturní srpek měsíce mi skýtal akorát tolik světla, abych se dokázala vrátit do kamenité rokle. Pak už to bylo jen nekonečné a téměř nemožné hádání kudy dál. Mezi suchými pelyňky, drolicím se vápencem a stovkami vychrtlých borovic, které vypadaly jedna jako druhá.

Na mé cestě tmou mě nezpomalovala žádná škobrtnutí či pády, ale jak se ukázalo, být duch neznamená, že jste zároveň vybaven mapovou aplikací. A ve tmě jsem se bála úplně stejně jako předtím. Každých pár minut jsem zaječela hrůzou a marností. Zvuk mého řevu se však nikam nenesl.

Přes veškerou snahu pohybovat se jako duchové, které jsem viděla v televizi, mi nohy stále pevně spočívaly na zemi, v korálových plátěnkách s tkaničkami, v nichž jsem na rande vyrazila.

Hvězdy nade mnou zářily jasněji, než jsem si kdy pamatovala. Všechno kolem však pohlcovala černá tma.

Táboření jsem si pokaždé užívala – i když jsem ho neprovozovala nijak často. Přesto jsem se ale po západu slunce

snažila co nejrychleji usadit u zapáleného ohně nebo se zapnout ve stanu. Na dálku byla příroda nádherná. Zblízka mě spíš děsila.

Pokaždé, když mi pod nohou praskla větvička nebo někde kolem zašelestila větev, jsem ztuhla hrůzou. Nebo jsem rovnou vyjekla.

Kdesi v dáli se ozývalo vzrušené vytí kojotů.

Nebylo to tak, že bych se bála, že se mi stane něco zlého. To nejhorší už se mi přece stalo. Když jsem ale ještě žila, vnímala jsem strach jinak. Teď už mi nezrychloval srdce ani dech. Jen mě v každíčkém kousku mého zbývajícího já děsilo, že jsem sama, že jsem se ztratila, že jsem mrtvá.

Vynořila jsem se z ohybu cesty a spatřila jsem, jak na mě ze skalního výběžku zírají obrovské, třpytivé oči. Vykřikla jsem.

Oči nikam nezmizely. Než jsem se rozběhla, ještě se přiblížily. Utíkala jsem rychleji a rychleji a hvězdy přede mnou se míhaly v divokém reji. Nepřestávala jsem křičet o pomoc, jakkoli jsem věděla, že žádná nepřijde.

Byli to nakonec kojoti, kdo mě dovedl k mému tělu, když se obloha nad obzorem začala měnit v ocelově šedou.

Přestali se svolávat. Ale jakmile jsem se vyškrábala na sráz, který mi byl nejasně povědomý, uslyšela jsem zpoza rokle divoké, temné vrčení.

První, co jsem spatřila, byla jedna z mých korálových plátěnek: špinavé, poničené dvojce dokonalých odrazů, které jsem měla na nohou. Ležela v hlíně a na jazyku ulpělo cosi tmavého.

Hned za botou bylo pět kojotů. Hubených a natolik drobných, že bych se jich za denního světla určitě nebála. Ve tmě

to však bylo úplně jiné. S nahrbenými zády a zeleně blýskajícíma očima na sebe vrčeli, tlamy tmavé čímsi, co byla zcela určitě krev. Z těchhle tvorů už jsem strach mít mohla.

Zmocnila se mě hrůza a rostla tak, že už jsem jí nedokázala čelit. „Zmizte!“ vykřikla jsem a nakročila blíž.

K mému údivu zvedli všichni hlavu a podívali se na mě. Vrčení a chňapání ustalo.

Nejbližší kojot s tmavou skvrnou na hlavě stáhl dásně dozadu a obnažil ostré, jehlovité zuby.

„Zmizte odsud,“ vykřikla jsem znovu a postoupila k nim o další krok.

Nepatrně sklopili uši, začenichali a odstoupili několik kroků od mého těla.

Postoupila jsem ještě blíž a nepřestávala jsem na ně křičet.

Nestáhli se, ale také už se ke své hostině nevrátili.

Kojot s temnou skvrnou tlumeně zavrčel a obešel své druhy – čímž mi umožnil pohled za sebe.

Ještě nikdy jsem neviděla mrtvé tělo. Leda v televizi.

Natož pak svoje vlastní.

Jako mohutný elektrický výboj mnou projela hrůza a odpor. Odtáhla jsem se od znetvořené, zkrvavené mrtvolky na zemi. Jednu nohu jsem měla od kolena dolů roztrhanou na kusy, vlastně visela jen na temných nitkách kůže a šlach. Kojoti mi rozervali i břicho a část mých vnitřností se vyvalila ven.

Tvář ale zůstala ušetřena. Jen kůže na krku v místech, kde se můj růžovo-zelený šátek svezl dolů, byla plná velkých modřin, dobře patrných i v ranním šeru.

Kojot s temnou skvrnou dokončil své široké kolečko a nepřestával čenichat ve vzduchu. Tlamu měl tmavou od krve a neustále vrčel až kdesi z hlubin svého hrdla.

Jako omámená jsem k němu natáhla ruku, abych se ho dotkla. Ostře vyštěkl a pak se s ušima přitisknutýma k huňaté hlavě odplížil k rokli.

Ostatní ho následovali do ocelově šedé tmy.

Seděla jsem v lesním podrostu, jen pár metrů od místa, kde se země změnila v černou a slizkou, dokud nad mými ostatky konečně nevyšlo slunce.

5. BRECIA

BOULDER, COLORADO

PŘED DVĚMA ROKY

Po třech dnech pobytu v jeho domě jsem zjistila toto:

Nahé barbíny před domem patřily jeho dvěma dcerám, Emmě a Kimmie. Odhadovat věk dětí mi nikdy moc nešlo. Pokud bych měla hádat, tak bych řekla, že tyto dívky s nakadeřenými blond vlásky měly tak čtyři a šest let. Pořád to byly ještě malé děti. Většinou jsem si od nich držela odstup a dávala si pozor na všechno, čeho se dotkl.

Nepříliš upravené azalky pod okny kuchyně zasázela jeho žena April, jež byla přesným opakem toho, kým jsem bývala zaživa já. Byla velmi tichá. Blond. Štíhlá jako proutek. Neko-nečně trpělivá a starostlivá. Pokud jsem nechodila z místnosti do místnosti za jejím mužem, naplněná až po okraj nenávisť, pozorovala jsem právě ji. Umývala nádobí, skládala vyprané prádlo, sbírala hračky po dětech, krmila kočku, četla si, dělala snídani. V noci se k němu přitulila, ráno ho vítala polibkem. Zpočátku jsem si byla jistá, že když se podívám pořádně, uvidím, že je stejná jako on: prohnílá až do morku kostí. Ale čím více jsem ji poznávala, tím zmatenější jsem si připadala. Abych byla upřímná, nejprve jsem ji nenáviděla – možná dokonce víc, než kdyby byla opravdu tak zlá. Protože

mi připadala tak blaženě, zarputile nevědomá. Úplně stejně, jako jsem byla já, když jsem s jejím mužem před rokem chodila. Až na to, že ona za něj byla už roky vdaná.

Kocour v garáži se jmenoval Oscar. Ze všech, kteří tento cihlový domek v Boulderu obývali, byl jediný, kdo měl podle všeho dost rozumu, aby pána domu nenáviděl tak jako já. Kdykoli se dveře do garáže otevřely, posadil se ve svém kočím pelíšku v rohu u kol a natáhl krk, aby se podíval, kdo to je. Když to byla April nebo některá z holčiček, spokojeně mňoukl a spěchal k nim v naději, že ho vezmou do náruče a odnesou dovnitř. Pokud to byl on, ani se nepohnul. Anebo se vyplížil z garáže.

Na rovinu, ani mě *zrovna* nemiloval. Kdykoli jsem se k němu přiblížila, přestal se zabývat tím, co zrovna dělal, a několik vteřin na mě zíral. Když jsem se ho pokusila pohladit, naježil se a raději se přede mnou stáhl. Přišlo mi to podivně uklidňující. Měla jsem pocit, že to znamená, že alespoň někdo ví, že stále existuju. I když to byl jenom oranžový kočičák.

Krabice v garáži, vyskládané v úhledných řadách podél stěny a pečlivě popsané černým lihovým značkovačem, byly určené k odeslání do Herrimanu v Utahu. Dopravné již bylo uhrazeno.

Svůj první den v domě jsem ho sledovala jako neviditelný stín. Když snídal u kuchyňského stolu ve stylu padesátých let minulého století. Když si holil své vousy à la Joaquin Phoenix, takže jsem se sama sebe ptala, jestli si je nenechal narůst jenom proto, aby ho nebylo tak snadné poznat. Když lechtal Kimmie a Emmu cestou dolů po schodech.

Zkusila jsem všechno, na co jsem si dokázala vzpomenout a o čem jsem si myslela, že by měli duchové zvládnout. A musím vám říct, že duchařské pořady v televizi jsou buď jedna velká sračka, nebo tam měli nějaký jiný druh duchů.

Protože já jsem s žádnými dveřmi bouchat nedokázala. Nedokázala jsem (alespoň na základě reakcí kolem) z ničeho nic snížit teplotu v místnosti. Nedokázala jsem křičet ani mluvit tak, aby mě někdo slyšel.

Vlastně jsem nedokázala vůbec nic.

Na kratičký, ale vzrušený okamžik mě napadlo, že bych se mohla pokusit najít cestu domů. Rychle jsem tenhle nápad zavrhla. V Boulderu jsem se vůbec nevyznala. Cestu domů bych nenašla, i kdybych chtěla.

Tu a tam se mi zastesklo po Frankovi a mém bytě. Věděla jsem ale, že tam na mě bude čekat jen moje mrtvola. Možná ani ta ne. Když jsem nepřišla do práce, moje nadřízená Robin už jistě na policii nahlásila, že jsem zmizela. Také mi bylo jasné, že ještě předtím zašla ke mně, aby si vše osobně ověřila.

Jen jsem doufala, že si vzala Franka.

Po většinu dne dělal úplně běžné věci. Dole ve sklepě měl domácí kancelář, v níž hned po snídani pokaždé zmizel.

K mému překvapení mi o své práci nelhal. Byl opravdu programátor – a pracoval pro jeden startup jménem Tree-Haus. Nedokázala jsem říct, co přesně dělá. Viděla jsem jen samé kódy a zase kódy.

Ještě pořád byl na stejné seznamce, jen si změnil profil, i když si ponechal stejnou, svůdnou a neostrou fotku – k níž připsal stejné lži, na které nalákal mě:

Je svobodný.

Jmenuje se Jamie Carver.

Hledá svoji spřízněnou duši.

V tomto okamžiku už jsem věděla, že se jmenuje James Carson.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vyžádejte si Andreu.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.